

Arrest

nr. 145 023 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 12 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Russische nationaliteit en is van Tsjetsjeense origine.

Zij diende op 23 november 2006 een asielaanvraag in.

Op 25 juni 2009 weigerde de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 32 445 van 6 oktober 2009 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 27 oktober 2009 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 29 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 21 april 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 15 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, die geactualiseerd werd op 27 januari 2010.

Op 30 augustus 2010 verklaarde de gemachtigde de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 29 april 2011 kreeg verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 mei 2011 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in.

Op 12 juni 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag onontvankelijk.

Dat is de thans bestreden beslissing.

Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag van 25 mei 2011 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Op 29 oktober 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 19 mei 2014 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

Op 12 november 2014 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 12 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van het minderjarige zoon van verzoekster.

Op 17 november 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging aan verzoekster.

Op 21 november 2014 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

2. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed: de ingeroepen schending van art. 3 EVRM wordt niet bewezen de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk land beschouwd worden er is geen bewijs van onmogelijkheid tot terugkeer het feit dat haar kind school loopt is niet buitengewoon de medische problemen kunnen in het kader van huidige procedure niet in overweging worden genomen.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster verblijft sedert vele jaren in België, heeft zich goed geïntegreerd en zij kan onmogelijk terug.

Zij woont hier samen met haar dochter en zoon die in 2005 werd geboren en wiens bijna volledige leven zich in België heeft afgespeeld.

Verzoekster meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen. Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de duur van de procedures/verblijf kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Destijds werd in het kader van de instructies juli 2009 een termijn van vijf jaar als te lang aangenomen, ondertussen is verzoekster hier reeds langer, het is onredelijk om haar na al die tijd thans legaal verblijf te weigeren temeer gezien haar kind steeds in België is opgegroeid en geen herinneringen meer heeft aan Tsjetsjenië.”

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Zij voert eveneens de schending aan van het verbod van discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen.

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIÉ B.).

Er kan en mag van de gemachtigde verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is. Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld. Dat

verzoekster hier sedert 2006 verblijft en al die tijd, weze tot op heden en verder, in procedure is geweest en in afwachting van een definitieve beslissing. Dat het niet opgaat enkel de procedure asiel in aanmerking te nemen, ook de procedure art. 9 TER VW heeft haar belang.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregeande integratie. Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, zomaar gratis wordt gesteld dat meer dan negen maand niet onredelijk is, terwijl er als maximumduur in het kader van de nieuwe procedures een termijn van 6 maanden als redelijk wordt naar voorgeschoven.

Dat indien ook rekening wordt gehouden met de opeenvolgende procedures asiel en regularisatie, dan de procedure van verzoekster in totaal zes jaar heeft geduurd. Dat dient vastgesteld dat verzoekster tal van elementen heeft vorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie. Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen. Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden. Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat de gecumuleerde elementen redelijkerwijs tot gevolg dienen te hebben dat verzoekster haar aanvraag in België kan indienen.”

In haar derde middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Ze voert eveneens een schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag).

Zij licht haar derde middel toe als volgt:

“In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen. Dat meer specifiek in het geval van verzoekster dient opgemerkt dat haar zoon B. werd opgepakt door de Russische autoriteiten en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 20 jaar wegens vermeende hulp aan rebellen in Tsjetsjenië. In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen. Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoekster kan niet terug zoniet zal zij dezelfde situatie ondergaan als haar zoon, met name beschuldigd worden van hulp aan rebellen met alle gevolgen vandien.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende procedure art. 9 TER VW
- het kleinkind geniet onderwijs in België
- de verzoekster is totaal verankerd

- er is totale onmogelijkheid tot terugkeer

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekster ten zeerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen." (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van het kind van verzoekster geschaad is bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen. Dat door de bestreden beslissing het kind zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weet in haar persoonlijke ontwikkeling."

De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster wees in haar aanvraag op de volgende buitengewone omstandigheden: vooreerst riep ze in dat haar leven in het herkomstland ernstig gevaar loopt en een terugkeer naar haar herkomstland een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM alsook van artikel 1 van het Antifolterverdrag van 10 december 1984 nu het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit. Ten tweede haalde ze aan dat zij reeds meer dan drie jaar op het grondgebied verblijft en dat dit verblijf samen met integratie en de afwezigheid van tegenindicaties moet volstaan om te worden geregulariseerd. Ten derde stipt ze aan dat een terugkeer naar haar land in dit stadium van integratie een trauma zou betekenen. Dit laatste element in combinatie met haar verblijf van meer dan drie jaar en de aanwezigheid van een kind dat schoolloopt in België kan als buitengewone omstandigheden worden beschouwd. Een uitwijzing ligt moeilijk in het licht van het Kinderrechtenverdrag, nu haar zoon hier geboren en getogen zou zijn en enkel het Nederlands machtig zou zijn. Ten vierde voert ze aan dat er regularisatiebeslissingen zijn in gelijkaardige dossiers en dus gelijkaardige dossiers gelijkaardige beslissingen vereisen. Tot slot voerde ze aan dat zij integraal voldoet aan de hypothese voorzien onder langdurig legaal verblijf.

Zij geeft aan dat de gemachtigde geen onderzoek zou gedaan hebben van deze ingeroepen buitengewone omstandigheden, zodanig dat de motivering ontoereikend is.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster vermelde elementen en op gemotiveerde wijze heeft aangegeven om welke reden(en) hij deze elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Zo motiveerde de gemachtigde dat de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, nu verzoekster zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering die niet werd toegepast op haar eigen situatie en zonder hiertoe enig begin van bewijs aan te brengen en dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 1 van het Antifolterverdrag. Wat betreft de duur van het verblijf in België en de ingeroepen elementen van integratie, stelt de beslissing dat deze gegevens niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform het artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt de scholing van het minderjarig kind niet weerhouden als buitengewone omstandigheid en wordt niet aangenomen dat het EVRM en het Kinderrechtenverdrag zouden worden geschonden, nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoont waarom beide verdragen zouden geschonden worden en omdat niet is aangetoond dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen en ook niet blijkt dat de scholing van het kind een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet te vinden is in het land van herkomst. Inzake de duur van de asielprocedure stelt de gemachtigde verder dat het feit dat de procedure een zekere behandelingsperiode heeft gekend, geen recht geeft op verblijf. De gemachtigde stipt ook aan dat verzoekster momenteel nog verblijf heeft op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Waar nog werd aangehaald dat elke aanvraag 9*bis* op een gelijkaardige manier moet behandeld worden, stelt de gemachtigde dat niet wordt duidelijk gemaakt waarom dit niet het geval zou zijn.

Verzoekster betoogt dat de voormelde motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en voldoende concreet zou zijn, doch dit algemene betoog – dat niet verder wordt toegelicht –niet kan worden aangenomen. Evenmin maakt verzoekster aan de hand van haar betoog aannemelijk dat onvoldoende onderzoek werd verricht in het kader van haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoekster gaat op geen enkele wijze in op deze concrete motieven in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoekster blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad *de facto* uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad mag uitoefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een onredelijke conclusie is gekomen (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

De motivering in de bestreden beslissing is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*(RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoekster dus de vraag opwerpt wat wel kan leiden tot regularisatie als met de integratie, scholing van het kind of duur van de procedures en van het verblijf geen rekening kan gehouden worden en er een manifeste schending zou zijn van de *ratio legis* van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nu het onredelijk is het legaal verblijf te weigeren nu verzoekster hier al meer dan vijf jaar is en haar kind geen herinneringen meer heeft aan Tsjetsjenië, merkt de Raad op dat zoals de gemachtigde in diens beslissing verduidelijkt en zoals blijkt uit bovengenoemd arrest van de Raad van State al deze elementen wel degelijk van belang zijn voor een eventuele regularisatie op grond van artikel 9bis, maar dat deze elementen *in se pas* aan de orde komen in de tweede fase, met name de gegrondheidsfase. Vooreerst moet worden aangetoond waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden. In die zin heeft verzoekster enkel de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 1 van het Antifolterverdrag ingeroepen. Deze elementen worden *infra* verder besproken.

In zoverre verzoekster bijkomend betoogt dat eveneens rekening diende te worden gehouden met de duur van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met de totale duur van zowel voormelde procedure als de asielprocedure, die in totaal zes jaar heeft geduurd, stelt de Raad vast dat verzoekster inderdaad een zeer lang ononderbroken verblijf op het grondgebied voorlegt dat niet op redelijke wijze kan verwaarloosd worden bij een behandeling ten gronde van de aanvraag, doch dat dit op zich niet verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Zoals blijkt uit de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoekster zich enkel op de lange duur van de door haar in België gevoerde procedures beroepen om aan te tonen dat zij aanspraak maakt op een machtiging tot verblijf in het Rijk. Zij gaf aldus zelf aan dat de lange duur van de procedures een element betrof dat betrekking heeft op de grond van de aanvraag. Verzoekster duidt ook op geen enkele wijze hoe de lange duur van de beide procedures tezamen, kan verantwoorden dat het bijzonder moeilijk is de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

Verzoekster kan verder evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht werden genomen omdat de gemachtigde het “geheel van de argumenten” niet heeft beoordeeld nu bepaalde elementen onvoldoende kunnen zijn voor regularisatie maar aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie kan leiden enerzijds of dat de gecumuleerde elementen tot gevolg kunnen hebben dat verzoekster haar aanvraag wel in België kan indienen anderzijds. Verzoekster kan gevolgd worden dat in bepaalde situaties een geheel van elementen kan leiden tot de conclusie in hoofde van de gemachtigde dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, waar de beoordeling van elk element op zich niet tot die conclusie zou leiden. Echter uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht daaromtrent en de gemachtigde beschikt in deze over een ruime appreciatiebevoegdheid waarvan *in casu*, gezien de summiere uiteenzetting van die elementen in de aanvraag, niet kan gesteld worden dat ze op onredelijke wijze werd uitgeoefend. Verzoekster gaat er in dit verband, wat betreft de argumentatie van het geheel van argumenten dat “tot regularisatie” kan leiden, overigens weer aan voorbij dat de bestreden beslissing enkel de ontvankelijkheid van haar aanvraag betreft.

Verzoekster wijst op 'vaste rechtspraak' dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland "en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers heeft met België". Zij blijft evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens haar 'vaste rechtspraak'. De Raad merkt verder op dat de gemachtigde, waar hij de door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen elementen niet weerhield als buitengewone omstandigheden, als dusdanig niet verwees naar het gegeven dat de asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd. De Raad erkent dat de asielprocedure en de regularisatieprocedure verschillend zijn en een eigen finaliteit hebben, doch waar verzoekster zich beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst verwees de gemachtigde niet naar de eerdere asielprocedure, doch stelde hij vast dat verzoekster zich beperkt tot een algemene bewering en dit zonder dat enig begin van bewijs van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd aangebracht en zonder dat deze algemene bewering in de aanvraag op de eigen situatie werd toegepast. Verzoekster weerlegt de motivering op dit punt in de bestreden beslissing niet.

Verzoekster wijst enerzijds op de algemene situatie in Tsjetsjenië op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Met dit betoog dat andermaal niet wordt gestaafd aan de hand van een begin van bewijs, toont zij het onjuiste of kennelijk onredelijke karakter van de motivering in de bestreden beslissing evenwel niet aan waar hierin wordt geoordeeld dat ter ondersteuning van de aanvraag geen bewijs werd voorgelegd van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Anderzijds en meer specifiek voert de raadsman van verzoekster aan dat haar zoon B. werd opgepakt door de Russische autoriteiten en zou veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf van 20 jaar wegens vermeende hulp aan Tsjetsjeense rebellen. De raadsman stelt dat verzoekster niet terug kan nu zij dezelfde situatie zou ondergaan als haar zoon. De Raad moet hierbij vaststellen dat verzoekster nergens in haar asielprocedure heeft gewag gemaakt van een zoon B, die zou veroordeeld geweest zijn tot meer dan 20 jaar voor hulp aan rebellen. Verzoekster heeft volgens het administratief dossier altijd verklaard een zoontje te hebben, geboren in 2005 in Tsjetsjenië, overigens met de voornaam M. en niet B. Verzoekster heeft wel verklaard dat haar echtgenoot is verdwenen in 2006 omwille van de verdenking van hulp aan de rebellen en dat zij vervolgens met het leven van haar zoontje werd bedreigd, doch dit element wordt noch in de aanvraag noch in het verzoekschrift aangehaald, zodat de gemachtigde hier geen rekening mee kon houden. Bovendien wordt ook niet verduidelijkt of dit element ook voor verzoekster en haar zoontje *anno* 2013, het jaar van de bestreden beslissing, nog actueel een gevaar oplevert voor het indienen van haar aanvraag op de Belgische ambassade in Moskou. Het komt de Raad echter niet toe dit uit eigen beweging te onderzoeken.

Enige schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 1 van het Antifolterverdrag wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekster ten slotte nog betoogt dat de bestreden beslissing haar gezin ten zeerste ontwricht in het licht van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat zij haar stelling in deze zin niet concreet toelicht. De Raad benadrukt in dit verband ook dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor verzoekster en haar zoontje en er aldus niet blijkt dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar dreigen te worden gescheiden. Zij past de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State ook niet toe op haar concrete situatie. Dit betoog van verzoekster maakt de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoekster stelt eveneens dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen strijdig zou zijn met artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991. De Raad benadrukt evenwel dat – los van het gegeven dat niet blijkt dat de aangehaalde bepaling directe werking heeft – in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat niet is aangetoond dat de scholing van het kind niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Er werd aldus wel degelijk rekening gehouden met het in de aanvraag ingeroepen belang van het kind op een verdere scholing. Verzoekster stelt weliswaar dat het kind zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zou weten in zijn persoonlijke ontwikkeling door de bestreden beslissing, maar waarom dit zo zou zijn, is wederom niet duidelijk gemaakt.

De Raad stelt ten slotte vast dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing de grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie zou miskennen. Zij blijft in gebreke te duiden welke gelijke gevallen ongelijk zouden zijn behandeld of welke ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Dit onderdeel van de ingeroepen middelen is bijgevolg niet ontvankelijk.

De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES